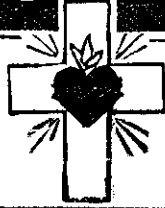

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

MEDITAȚIE

„Nu aprind lumina și o pun sub acoperemânt, ci în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă”.
Mat. 5, 15.

Doamne, Tu ne-ai poruncit ca să nu încetăm a lumina celor din casă și ca din vină proprie, să nu dăm numai o lumină slabă. Tu ai oprit, ca să stângem ceea ce vrea să lumineze. Primesc cu plăcere porunca Ta, e însă dureros, că mă tem, că nu voi înțelege corect și voi abuza eventual de ea, folosindu-o spre satisfacerea unor dorinți vulgare, ca prin aceasta să alimentez vanitatea mea proprie.

A „lumina” înseamnă a se arăta înaintea oamenilor. Toate se razimă pe această poruncă, iar fiecare critician — laș, — invoacă „acoperemântul” de îndată, când vre-o autoritate, sau respectul față de trecut îi poruncește oprire. Pe guraliv nimenea nu-l poate opri în vorbărie. Acesta e convins, ca puhoiul vorbelor lui ar fi dentice cu sfeșnicul său special, iar smerenia, sfiala și noblețea îi par ceva de neînțeles și absurd.

E atât de ușor, fiind cineva numai o mică candelă rău arzătoare, sau o lumină puțin fâlăitoare, ca în acest caz, pentru acoperirea slăbiciunii proprii, să pună vina pe oarecare „acoperemânt” neîndemânos. E atât de ușor a acuza împrejurările, pentru scuzaarea timidității proprii și a face comparații: cât de multe îi ar fi fost posibile, dacă și-ar fi aflat „sfeșnicul!” Și oare nu zmeriții sunt aceia cari Ți fac cinsti și nu însuși ai dat sfatul, ca cei chieși la masă

să se așeze în locurile cele din urmă?

„Acoperemântul” însă cu care nu ni se permite ca să ascundem calitățile, știința noastră, nu se numește nici zmerenie, nici sfială! De acestea avem lipsă totdeauna. Acoperemânt se numește: vederea îngustă, neîncrederea, minciună și lașitate! Subt acestea se ascunde — pitulește — flăcără, care se sgârcește cu lumina, nici decât nu pentru motivul ca să se apere de curent, fiindu-i astfel posibilă creșterea în liniște, ci simplaminte numai ca să lumineze numai el însuși. Ori și care moleciune, lașitate în noi, are un singur nume: egoism. Prea mulți și-au trăit viața fără de nici un folos și fără de nici o urmă, cari numai cu ceva mai puțin egoism, ar fi putut să lumineze unei lumi întregi.

„Acoperemânt” se mai numește și: a trăi viața omului vulgar. Aceasta este casca fricosului, cu care ne restrângem orizontul în mod artificial. Aceasta nu este altceva, decât trăgânarea, de a scoate din noi, în mod integral, toate forțele, de cari dispunem.

Iar de câte ori vorbim despre o lumină pusă subt „acoperemânt” de vre-o facultate subjugată, comoară îngropată, trebuie să ne aducem bine aminte, de următorul adevăr îngrozitor: suntem rezponzabili pentru toată fapta bună, ce am neglijat, pentru tot binele ce nu am făcut cari a

le face lașitatea noastră ne-a făcut inapți.

* * *

De fapt spiritul creștin trăiește în îndrăzneală sfântă! Pentru ce să avem frică de lumină? Pentru care motiv să predicăm totdeauna numai o virtute neputincioasă? Pentru cari motive să adunăm în jurul nostru cu o îngrijorare minuțioasă pe aceia, cari deja de mult sunt buni credincioși, scăpând din vedere mulțimea acelor, cari rătăcesc în întunec? Doamne, Dumnezeule, nu-mi place să văd cum împărțim lumea în două părți. Ca și când am separa două camere dintr'o singură locuință, zicând astfel: în aceasta stăm noi, dincolo contrarii noștri, în ceea de dincoace locuiesc credincioșii, de dincolo cei desperați, aicea prieteni noștri, acolo în fund fiii satanei...

Mezuinile acestea crude, nu Tu le ai aprobat Doamne, când ai declarat că lumina noastră e a tuturor, iar că iubirea noastră trebuie să se întindă în depărtări similare grației Tale. Cine ar putea să știe, cum că oare nu din clipita aceasta ai început a pregăti în liniște pe contrariul nostru, ca să mărturisească numele Tău în lume, precum ai făcut-o aceasta, cu prigonitorul bisericii, cu Saul, odinioară. (Nu e bine, dacă credincioșii noștri apar înșiși înaintea lor atât de importanți. Să lucreze ei, să poarte grija mântuirii sufletului propriu și să vadă nu cumva să cadă).

Acela care crede în adevăr, acela nu se teme a opune adevărul — greșelilor:

pentru că nu este întunecime, care ar fi în stare, ca să potolească vre-o flăcără.

Acela care crede realitate în harul dumnezeesc, trebuie să priceapă a pretinde dela oameni și fapte eroice. Acest fel de om, nu va privi tot mereu numai slabele sale puteri, însă va lua în considerare inepuizabilele rezerve, ale puterii lui Dumnezeu. Aceasta pretinde dela creștinul, ca să trăiască în mod vrednic lui Hristos.

E drept că o întreagă lume necredincioasă descurajată, ne amenință cu răpirea ultimelor noastre energii. Tot mereu ne întâlnim cu oameni cari, cum spun ei nu se vreau „expune” cu de aceea, cari numai în caz de biruință se atașează de oastea învingătoare. Ei sunt partizanii acelor cari au de lozincă: dania celei mai puțin. Nici când nu vreau să se arunce cu suflet larg și cu iubire ardentă, fără rezervă în vârtejul grandios al acțiunilor extraordinare. Aceștia nici când nu erau pregătiți, ca barem o singură dată și fără precauțiune să se însuflească pentru binele tuturor. Virtutea lor e îngustă și scrupuloasă, iar grija lor primordială e ca și a soldatului mediocru, care caută un ascunziș sigur, înainte de ce ar începe ori ce acțiune.

...„Să lumineze tuturor”... Eu sunt și al deaproapelui. Nu am voie să dispun nelimitat cu capacitățile mele intelectuale, ca și când ar fi acelea numai proprietatea mea exclusiv individuală. Deci acela care nu face, ceea ce i-ar fi cu

putință ca să facă, acela se face datoriful tuturor. Forța mea corporală, forța mea morală, precum toate acelea pentru cari confrații mei m'ar putea invidia, aparțin „luminei“ care trebuie să lumineze tuturor. Toate mediocritățile însă au un oareșcare farmec, asupra slăbiciunilor noastre, și în cazul când o datorință ne pare cât de puțin grea de împlinit, suntem gata a trage concluziunea, că aceea nu ne privește pe noi.

* * *
Așa cred Doamne, cum că cunosc încâtva contemporani mei, întrucât ai lăsat ca să cresc între dânșii. Nu sunt ei atât de răi, precum se vorbește. Este ascuns în ei (precum era și în antecesorii lor) o capacitate imensurabilă de adicțiune, o sete adevărată ca să trăiască pentru ceva. Ar dori ei să vadă în fața lor o problemă, o problemă chiar cât de grea rezolvabilă, rezolvirei căreia să se poată preda. Nu se tem de lucru, sunt gata chiar și la sacrificarea vieții, admitând că pot lucra pentru ceva și dacă moartea lor ar avea un rost. Nici harul dumnezeiesc nu le lipsește. Au numai lipsă de un scop și de un teren, ca să se poată desvolta și ca să poată da curs liber forțelor acumulate în ei.

Acela, care găsește cuvântul potrivit, adresat omului de azi, care cuvânt să trezească harul dumnezeiesc în el, acela care poate să reflecteze o rază cât de slabă din lumina, care Tu Doamne ai aprins în adâncul fiecărei inimi, acela care crede în adevărul răscumpărător și în judecătorul Mântuitor în Isus Hristos, acela care iartă, acela care spune toate cele ce sunt de spus și face tot ce e de făcut, acela luminează, înflăcărează ca și o stea și va fi lumină în veci.

Traducere după P. Gh.

**Citiți și răspândiți
„Dumineca“**

Unde mergi, omule?! II.

Eu recunosc, o Dumnezeu! meu, că ar fi pe cât de nedrept pe atât de zadarnic, de a încerca să fug — departe de tine. Dacă aș fi fost atât de nebun încât să încerc, o forță invizibilă m'ar fi readus fărăndoială la tine.

Mă supun bucuros și cu elanul unui suflet iubitor, acestei legi — pe care natura mi-o impune — de-a merge la tine. Eu sunt făptura ta; îți aparțin, — de acum eu vreau să-ți dau totul, prin recunoștința mea. Tu Doamne ești tatăl meu, dela tine mi-am luat viața, fie și-o dăruiesc, printr'o iubire fiască. Tu ești răsplătitorul meu, numai dela tine aștept rodul ostenelelor și compensația suferințelor mele, — eu nu vreau să caut nimic în afară de tine. Tu ești moștenirea mea și tu mă copleșești cu darurile tale; eu vreau să trec peste timpul prezent, ca un strein ce merge spre patria sa.

Tu omule, nu ești creat pentru plăceri. Plăcerile...? — zilele în cari tu te bucuri cu adevărat sunt așa de rare...; impresiile cari le lasă în tine, sunt atât de fugitive; urmările... sunt atât de amare!... Tu, sărmane om, să fii creat pentru plăceri?! O! mai degrabă să zici că ești sortit tristeții și lacrimilor — atât sunt ele de obișnuite în lume! Tu nu ești creat pentru bogăție: sunt foarte puțini cari ajung să pună mâna pe averi; cei mai mulți nu le cunosc decât din auzite... Și apoi, cele câteva bunuri pe cari le poți avea, la moarte va trebui să le lași, fără să poți duce dincolo, cea mai mică parte din ele...

Deci, pentru bogății te-a creat Dumnezeu și și-a dat inteligență și suflet nemuritor? Nu, nu; tu ești născut pentru lucruri mai mari:

Dar tu, omule, nu ești creat nici pentru onoruri, glorie sau direcătorii! Toate acestea sunt mai rare și mai ușor dispar decât bogăția... Onorurile, gloria și pozițiile strălucite, nu sunt câștigate totdeauna de cei mai merituosi; or, Dumnezeu n'a putut să destineze pe cineva unui scop, la care aproape că nu se poate ajunge, decât prin josnicie, viclenie sau intrigă.

Scopul omului

Mare adevăr este acesta și pe el se reazimă toate celelalte adevăruri. Tu nu ești nici agricultor, pentru a scormoni pământul și a pregăti secerișul; nu ești nici negustor pentru a schimba mărfuri și bani; tu nu ești nici judecător, pentru a te ocupa numai de procese; nu ești nici părinte, spre a fi numai în slujba familiei!

Fărăndoială că toate acestea sunt necesare, cei câțiva ani ai pelerinajului nostru le cere, dar toate nu-s decât accesorii; scopul principal al omului este: a servi lui Dumnezeu.

Da, acesta-i scopul principal al nostru! Dumnezeu, — iată ținta către care trebuie să tindem!

Singur Dumnezeu este adevăratul scop al spiritului nostru, pentru că El este însuși Adevărul, — adevăratul scop al inimii noastre; pentru că El este însăși Frumusețea, — adevăratul scop al tuturor actelor noastre, deoarece El este însăși Bunătatea.

Așa stând lucrurile, oridecâteori îți vei spune, fie însuși întrebarea: „unde mergi, omule?! va trebui să-ți răspunzi: „eu merg spre Dumnezeu!“

(După J. Millo)

Petru Bologa

Două iubiri...

Zilele ce le trăim, măsoară fapte cari își trag existența din trecut. Și când desprindem din trecut câte-un crâmpel ca să-l comparăm cu prezentul, găsim mai totdeauna discordanțe și neconsecvențe. Neconsecvențe, cari la rândul lor nasc tot atâtea întrebări cu dreptul la răspuns. Români în trecut erau întâi români sau ortodocși? În raporturile dintre români și Greci ce sentiment stăpânea mai tare; legea sau graiul sângelui? Astăzi cum s'ar putea servi sentimentul patriotic mai eficace? Ca o pildă, fie socotit cazul scrisorii ce o trimite compania grecească din Sibiu la anul 1791, episcopul Gherasim Adamovici. Știm, că această companie era formată din greci ortodocși, comercianți cu mari privilegii cetățenești și cu drept de a-și aduce preot grecesc din Arhipelag și că Rășinariii erau centru unei episcopii ortodoxe românești. Dar fiind că episcopia română dispunea de preoții ortodocși și că grecii erau asemenea ortodocși, guvernul din Cluj voia ca preoții pentru compania grecilor să fie recrutați și numiți dintre preoții români iar nu să se aducă din streini. Față de această dorință a guvernului, grecii protestează cu dispreț prin scrisoarea amintită, din care dăm câteva puncte; 1. „Preoții românești din pilde vii, nici pe sine nici pe noi după îndreptarea dogmelor bisericesti a ne învăța precum ne învăța legea noastră nu sunt în stare“. 3. „Precum este adevărat preoții românești nici cea moralicească nici cea teoreticească teologia nu știu“. 5. Sărăguirea și grija noastră totdeauna aceasta a fost ca să fie capelanii noștri de neam

grecesc... pentru că viața lor este mai curată și mai cinstelnică în partea preoțească... Cum apare, scrisoarea este o expresie genuin grecească. Că ne disprețuiesc neamul și fac numai chestie de rasă, se vede din hotărârea lor; „dar mai înainte de cât s'ar întâmpla aceasta cu noi, (adecă să aibă preot român) gata suntem a rămânea fără toată slujba bisericăscă... Slabă pildă de credință, dar puternic șovinism. Așa voiau Grecii din Sibiu ca mai bine și fără Dumnezeu și fără români decât cu ortodoxia părintească și cu preot românesc. Rasa biruie legea și nu mai amintim dacă românii le-au rămas datori ci subliniem faptul; credința nu unește două națiuni contopindu-le dar nici sângele nici națiuni nu diferă în două confesiuni. Și acum să ne gândim la noi acasă. Dacă la alții a biruit graiul sângelui trecând ușor peste chestiunile confesionale, de ce nu și la noi? Natural într'un alt senz. Dacă grecii iubesc neamul mai presus de ortodoxie, de ce să nu triumfeze vocea rasei și la noi unde de multe ori se ngroapă tâlhărește tot românismul pentru caraghioase motive confesionale.

Este adevărat că suntem două confesiuni românești dar este mai adevărat că suntem un singur neam. Cine vede două confesiuni totdeauna deosebite ca funcțiuni vitale românești vede scurt sau pățimaș. Grecii leapădă însăși ortodoxia numai să rămână greci iar noi lepădăm însuși românismul pentru preținse motive ale unei ortodoxii rău servite. Ortodoxia nu stă în ură cum ar arăta grecii și cel

puțin la neamul nostru pacinic interpret al legii lui Isus ortodoxia n'a apărut nicicând ca o desbinare și nici ca motiv de dihonie în tot trecutul nostru sărac în împărecheri. Dacă s-a n-tâmplat uneori cazuri răzlețe, nu se poate socoti angajată ortodoxia și mai puțin legea lui Cristos. Or dacă sub ochii noștri uneori se n-tâmplă ce nu dorim, nu vom crede niciodată că s'ar face în numele legii lui Isus și nici că s'ar servi așa prin două iubiri de neam idealul românesc. Cine își iubește legea o plinește și cel ce nutuește dragoste de neam, o jertfește pe un singur altar cu inimă nedivizată. De ce nu se trece cu vederea că încă suntem două confesiuni iar românismul să nu se confunde cu credința fiind domenii cu subiect deosebit ci să se insiste în orice manifestare asupra realității că suntem un neam și egali în slujba țării, evitând spectacolele gratuite cari plac celor ce ne urăsc pe noi. Mă mir de parada ce se face pentru naționalism dacă nu se înțelege că în această materia a nega, ori a face codași pe românii uniți înseamnă a săpa temeiul național ori ai pângări cel mai sfânt altar spre care trebuiesc îndreptate jertfele noastre; unitatea. Am văzut cum taxează grecii pe preoții români defaimându-i în fața guvernului Clujan fără temei și fără considerare la coortodoxie și acum să n'treb pe trații ortodocși; câți din ei m'ar întinde mâna frățescă preferindu-mă ca român unit față de ultimul locuitor al Athosului? Nu sunt oare destui jinduitori peste hotare cari vreau să ne vadă divizați? Este totuși românesc, a desbina spre placul străinilor? Un popor cu două iubiri de neam? Noi nu ne putem imputa în materie și nici alții nu ne-o pot face. Atunci de unde izvoresc și unde pot să ducă două iubiri?

Pr. Petru Pop Cuceu

Consacrarea bisericii din Oncești. În Oncești, în urma ostenelelor neobositului preot Vasile Godja s'a clădit o biserică frumoasă, un vrednic locaș de închinăciune creștinească. Lucrările terminându-se acum, consacrarea noii biserici se va face în ziua de 9 Iulie, Duminecă, de Excelența Sa Dr. Alexandru Rusu episcopul Maramureșului cu mari solemnități.

IMPREUNA CU BISERICA

Lumina trupului este ochiul: de va fi deci ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminos. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci dacă lumina, care e întru tine, este întunecată, dar întunecatul cât va fi?

Nimeni nu poate sluji la doi

domni: pentru că sau pe unul va urî și pe altul va iubi; sau de unul se va lipi și pe altul va urgisi. Nu poți sluji lui Dumnezeu și mamonei. Pentru aceasta vă zic: Nu vă grijiți de sufletul vostru ce să mâncați și ce să beți; nici de trupul vostru cu ce să vă îmbrăcați.

Au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât haina? Căutați la păsările cerului, că nici nu seamănă nici nu seceră, nici nu adună în jnițe: și Tatăl vostru cel cerească le hrănește. Au nu sunteți voi mai mult decât acelea? Dar cine din voi grijindu se poate să-și adaugă statului său un cot? Și de haină ce vă grijiți? Socotiți crinii câmpului cum cresc: nici nu se ostensesc, nici nu torc. Și vă zic, că nici Solomon în toată mărirea sa nu s'a îmbrăcat ca unul din aceștia. Deci dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă: au nu cu mult mai vărtos pe voi, puțin credincioșilor? Drept aceea să nu vă grijiți zicând: „Ce vom mânca, sau ce vom bea, sau cu ce ne vom îmbrăca?” Căci toate acestea păgânii le caută. Doar știe Tatăl vostru cel cerească că vă trebuiesc acestea toate. Deci căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și acestea toate vi-se vor adauge.

Credință și viață

Congresul Agru-lui din eparhia Lugojului. În zilele de 3 și 4 Iunie a avut loc la Lupeni Congresul anul al Agru-lui din eparhia Lugojului. Congresul a decurs în cadre neobișnuit de solemne. Ziua de 3 Iunie, până de seară, terminul sosirii Preasfinției Sale Dr. Ioan Bălanu episcopul Lugojului — a fost rezervată consfătuirilor temeinice ale comitetului organizației diecezan agriste și a comitetului organizațiilor marianiste.

După sosirea episcopului diecezan primit cu fast deosebit, s'a slujit vecernia. În ziua congresului, 4 Iunie, s'au celebrat 4 sf. Liturghii, la care s'a cuminecat mulțime mare de credincioși. Ultima, cea arhierască, a fost săvârșită sub cerul liber.

După Liturgia arhierască a avut loc procesiunea euharistică, care a parcurs străzile principale ale orașelului minier. Aceasta splendidă procesiune ar putea servi de model în cazuri similare. În cortegiu au luat parte 34 de preoți în odăjdii, apoi coloanele nesfârșite ale elevilor. În urmă miile de credincioși sosiți din toate părțile. Minierii cu lămpile lor aprinse au contribuit și ei la solemnitatea pătrunzătoare a procesiunii. Aceștia toți cântau cântări potrivite pe grupuri, de câte ori făcea fanfara pompierilor din frunte.

După procesiunea euharistică a avut loc în sala teatrului minier ședința festivă presădată de Dr. Victor Bârlea președintele Agru-lui eparhial din Lugoj. Între cei cari au salutat congresul a fost și Dr. I. Constantinescu, care în numele „Forumului între altele a zis, că Agru arată legătura tainică și indisolubilă din românii uniți și agrul (solul) acestei țări, iar „Forumul arată drumul spre Roma, unde mai există și azi urmele vechiului Forum Romanum. E o interpretare cât se poate de interesantă. A urmat apoi conferința Dl. Dr. Alexandru Fântănaru.

Moțiunea din 9 puncte cuprinde vechile noastre desiderate, neimplinite încă: cotidianul catolic, studiul religiunii în școlile sau clasele unde nu este, învățători români-uniți în satele unite și educația religioasă a premilitarilor.

Festivitățile din Lupeni s'au terminat Duminecă seara cu reprezentația teatrală a copiilor de școală primară, când s'a jucat sub conducerea părintelui Petru Berinde piesa: Fetița Orfană, de Alexandru Lupeanu Melin.

Marele Voevod Mihai de Alba-Iulia la Dragomirești

Marți la orele 12 a sosit la Dragomirești venind de la Năsăud

Marele Voevod de Alba-Iulia. Vlăstarul Regal era însoțit de profesorii și doi colegi ai Săii de clasă.

Dat fiind caracterul strict particular — călătorie de studii — al vizitei Măriei Sale, nu i s'a făcut primire oficială. Totuși, țărani, indeosebi tineretul, auzind de vestea sosirii Voevodului Mihai, îmbrăcați în pitoreștile lor costume naționale, l-au făcut o primire însuflețită aclamându-l călduros.

Imediat după sosire, Voevodul Mihai s'a retras cu profesorii Săii în grădina bisericii greco-catolice, unde sub umbra bătrânilor nuci, a făcut lecții de geografie. La orele 130, Voevodul Mihai și suita au luat masa. După masă, Augustul oaspe a plecat să viziteze bisericile din Cuhea și leud, rămânând plăcut impresionat de stilul caracteristic maramureșan — cu puține nuanțe gotice — a bisericii din leud (ridicată în 1364) și a celei din Cuhea (ridicată la 1718).

Spre seară, Marele Voevod s'a reîntors la Dragomirești. După noua lecție, în timpul recreației, Voevodul Mihai și-a exprimat datorința de-a asculta muzică populară maramureșană. O tarafă de lăutari din Săcel, a executat cântece și dansuri naționale, iar flăcăii și fetele din Dragomirești au încins „bătuta” și „învărtita” din Maramureș.

Miercuri la orele 9 dimineața, Voevodul Mihai și suita au plecat la Borșa.

Cuvintele Voevodului Mihai

„Deapururi îmi va fi drag acest popor atât de românesc și atât de nobil în manifestările lui sufletești”—a declarat Marele Voevod Mihai de Alba Iulia înainte de-a părăsi Tara Voevozilor. Și acest popor blând și cuminte, harnic și muncitor, dar care poartă pe nedrept crucea unor suferinți de cari nu el este vinovat, l-a făcut Voevodului Mihai o primire entusiastă.

În Dragomirești, peste patru mii de țărani L'au aclamat pe Marele Voevod. În Cuhea, leud, Borșa, pretutindeni unde a călcat Voevodul, țărânul maramureșan L'a întâmpinat cu toată dragostea sufletului său, ca pe copilul său iubit. Iată de ce, Marele Voevod Mihai a rostit cuvintele de mai sus!

Iar noi suntem mândri de românismul nostru recunoscut de Acela, care este moștenitorul Tronului României.

Din Baia-Mare. În ziua de Duminecă 6 Iunie c. publicul din loc a avut fericita ocazie de a asculta pe eruditorul conferențiar dl. profesor Ovidiu Hulea dela Ajud, care a vorbit despre: „Luptele marelui Vlădică al bisericii române unite, Inochenție Micu-Klein, pentru îmbunătățirea soartei Neamului său”.

În sală în fruntea unei existențe era: Excelența Sa Dr. Alex. Rusu, dl. General Gh. Manoliu, Revmi canonici: Dr. George Bob, Ludovic Vida, Iona Anca, Dl. Stefan Suci, insp. minelor etc.

Ședința începe cu „Tatăl Nostru” executat de corul Astei de sub conducerea dlui V. Mocanu. Dna prezidentă Iulia Dr. Bretan salută pe dl. conferențiar, urându-i acelaș succes care l-a avut în toamna trecută cu conferința despre: „Minunile dela Lourdes”.

În introducere conferențiarul arată mai multe episoade din trecutul sbuciumat al Neamului românesc, căruia, Providența dumnezeiască îi trimite pe Marele Vlădică Inochenție, ca să aline durerile unui neam care și-a meritat o soartă mai bună decât aceea pe care i-au creat o stăpânitorii de eri. Insistă mai

cu seamă asupra suferințelor îndurate de acest martir al Neamului, care n'a precupețit nici cea mai mare jertfă, pentru a aduce cel mai prețios tribut la consolidarea statului care s'a încheiat mai târziu. De încheiere îl recomandă publicului drept model de părinte sufleteș, erou devotat și martir neînfricat în fața atâtor primejdii peste cari a știut să treacă, gândindu-se la soarta neamului său obidit. Încălziți de idealul lui Inochenție Micu-Klein să stăm stâncă de granit la hotarele țării, trasate prin jertfele sutelor de mii de eroi.

După aceasta Dna presiden-

lă mulțumește pentru osteneala de a veni din o așa depărtare pentru a ne da indemnuri atât de necesare mai ales în aceste timpuri de grea cumpănă.

Corul intonează: „Lăsați pruncii să vie la mine” și Imnul Regal.

Pelerinaj la Coștiui. Este cunoscut, că pe lângă locurile de pelerinaj Moiseiu, Bicsad, Șișești, — la anumite serbători e afluență mare de pelerini și la Coștiui.

În anul acesta până la noi, dispoziții, pelerinajul din Coștiui va avea loc cași în anul trecut la 15 August, sf. Marie Mare.

Din viețile sfinților

Sf. Ioan de Brébeuf

(1593—1649).

P. Ioan de Brébeuf muri în misiunea Uronă a Sf. Ignațiu în ziua de 16 Martie 1649, în chinurile cele mai grozave, pe care știură să le inventeze furia și răutatea Irochezilor. Într'o arătare minunată în care îmbrățișându-l, îl numi „un vas ales” menit să ducă slava numelui său și să se facă părtaș de toate durerile celor mai scumpi Apostoli ai săi, Mântuitorul îi făgăduise că în martiriu va găsi coroana muncilor și speranțelor sale.

Din partea sa omul lui Dumnezeu cu vreo 12 ani înainte de moarte, se obligase cu un vot, pe care-l repeta în fiecare zi când ținea în mâinile sale Trupul lui Isus, să facă și să sufere cât îi va fi cu putință, pentru a-l slăvi și pentru a-i arăta iubirea sa „în așa chip — adăoga el — încât să nu mai am nevoie să fug de prilejurile de a-mi vărsa sângele pentru tine; și când voiu primi lovitura de moarte, voiesc să fiu obligat a o primi din mâinile Tale, cu toată bucuria sufletului meu”.

Numai vechile relațiuni ale Canadei ne pot da o idee dreaptă de ceea ce l-au costat cele 7000 de sulete încreștinate pe cari le lasă, când muri, în misiunea Uronilor. Acești sălbateci, dintre cari mulți erau să devie nu numai creștini foarte buni, dar chiar martiri curajoși, îl bătuseră de multe ori. Chiar și diavolii l-au atacat adesea sub formele cele mai înspăimântătoare. El se mulțumea să le răspundă: „Faceți cu mine tot ce vă învoiește Dumnezeu”. Și aceste vorbe simple erau de ajuns pentru a-i pune pe fugă. Baljocurile nu le considera umiliri, deoarece oricât de jos era locul unde era pus, el îl stima cu atât mai mult:

și cu cât mai puțin era considerat, cu atât era mai mulțumit.

În aurora ultimei sale zile, când o trupă de Irochezi se năpusti asupra misiunii Sf. Ignațiu, plin de bucurie, văzând clipa jertfirii sale, însă plin totodată de compătimire față de sărmanii prizonieri, meniți la aceleași chinuri și negândindu-se la altceva decât să-i conducă la Dumnezeu, le zise: „Fiii mei, în mijlocul celor mai mari chinuri, să ridicăm ochii către Cer! Să ne aducem aminte că Dumnezeu e martorul chinurilor noastre și va fi în curând răsplata noastră”. — „Roagă-te lui Dumnezeu pentru noi — îi răspunseră ei; — sufletul nostru va fi în cer, în timp ce trupurile noastre vor suferi pe pământ”. Atunci începu supliciu acestui curajos apostol: unul din cele mai grozave suplicii ce se amintesc în anele Bisericii. Ca preludiu îi smulseră unghiile și sgăriindu-i tot trupul, îl legară de un par, pe care el — spun martorii acelei scene de neasemănat — îl îmbrățișă ca obiectul slavei sale și al iubirii sale. Apoi îi atârnară de gât niște securi înroșite în foc, cari îi fripsară trupul și spatele și împrejur puseră niște scoarță unsă cu rășină și cu smoală, cărora le dădură foc. Alții îl împungeau cu sule înroșite sau îl friceau cu lemne aprinse și apoi rupeau bucăți din carnea și din trupul lui și le mâncau înaintea lui. Alții însăfârșit îi turnau apă clocotită pe cap, voind să-și bată joc în acest chip de Sf. Botez.

Însă ceea ce îndoi furia lor era faptul că el se menținu în acea stare, timp de mai bine de trei ore, calm și nemiscat, când rugându-se în tăcere, când susținând în credință pe tova-

rășii săi, când însăfârșit îndemnând pe călăii săi să nu uite mântuirea sufletului și să se gândească la chinurile veșnice ale Iadului.

Nereușind să-l împiedice a lăuda, binecuvânta și invoca pe Dumnezeu îi smulseră buzele și limba, îi sfărmară fălcile, îi vârără în gât cărbuni aprinși și în sfârșit, desnădăjduiți că nu l-au putut face să scoată măcar un geamăt, îi deschiseră pieptul, îi smulseră inima din care băură sângele, crezând că beau o parte din sufletul și curajul lui.

Povestirea acestei morți triumfătoare, în loc să aducă între confracții lui spaimă, îi umplu în schimb pe un nou entuziasm; și pentru a-i mângâia Dumnezeu voi ca în curând multe suflete să fie primite la contemplarea înaltului grad de slavă, pe care i-l dăuse eroului său. Unul din aceste suflete, Ven. Ecaterina a Sf. Augustin, îl văzu, în mijlocul corului sfinților, având în mână o ramură de palmier, pe frunte o diademă și pe umăr un porumbel mai alb ca zăpada și primind dela Sf. Treime titlul glorios de patron al Bisericii din Canada.

S'a născut la Condé-sur-Vire în 25 Martie 1593, din familie nobilă, devotată Bisericii și Credinței; intră în Soc. lui Isus, către care îl împingea setea sa de jertfe, în ziua de 8 Noembrie 1607 și plecă în misiunile din Canada în 1625.

Muri în vârstă de 56 de ani.

In câte limbi e tradusă Biblia?

În legătură cu lățirea Biblii societatea biblică americană comunică, că azi Biblia se găsește în tradusă în 991 limbi, așa că azi abia se mai găsește vreun popor care să nu poată citi în limba lui Biblia. În Germania din partea protestanților în anul 1937 s'au vândut din Biblie 1,076,000 exemplare. Aceasta cifră cu 178 mii de mare, decât cea din 1936. Din partea catolică în ultimii cinci ani s'au vândut 1 milion de exemplare.

Nănaș la noi, Guru în India

La noi, în mijlocul materialismului, rudenția sufletească e preap puțin apreciată. Nănași se găsesc cu duiumul, însă ei preap puțin se gândesc la obligațiile izvorite din aceasta legătură și uită, că datorințele cu care s'au însărcinat de bunăvoie, ar trebui să le îndeplinească cu cea mai mare conștiințiozitate și anume ar trebui să se îngrijască de înaintarea sufletească a finilor și finelor.

În India prietenii de tată sau cari au primit cinstea de nănaș se numesc „guru”. Acolo încă legătura sufletească e apreciată cum se cuvine. Dacă „guru” pleacă undeva sau stă în alta localitate, își cercetează finii în scrisori și mai ales la sărbătorile mari în aceste scrisori spirituale îi învață cu grijă paternă și dragoste la percepțele Bisericii și la frumusețile religiei.